

18. évközi vasárnap

Bevezető

A János-evangélium sok tekintetben más, mint a szinoptikusok. János evangéliumának olvasásakor kéznél kell lennie egy „szemüvegnek”, mely a misztikus dimenzió látására is alkalmassá teszi a szemlélőt, a szemlélődve olvasó embert. Ilyen szemüvegen keresztül hallgassuk majd a mai évközi 18. vasárnap evangéliumát, amely teli van nem betű szerinti értelemben veendő szavakkal, mondatokkal. Mint például: Égből alászállott kenyér, élet kenyere, nem éhezik, nem szomjazik többé. - Idegenkedve hallgatjuk e szavakat, vagy megnyílik az értelmünk, és rátalálunk a jézusi létsíkra, és kezdjük szavai jelentését megérteni, és a nekünk szóló gondolatait beépíteni életünkbe? Gondolkodjunk el ezen.

Kirie Litánia

Jézus Krisztus, bocsásd meg nekünk, hogy János evangéliumát, gyakran csak nehezebben értjük. Uram irgalmazz!

Jézus Krisztus, Bocsásd meg, ha néha kételkedünk mély értelmű szavaiddban. Krisztus kegyelmezz!

Jézus Krisztus, Add, hogy Te légy továbbra is számunkra az Élet kenyere, tanításoddal és életpéldáddal. Uram, irgalmazz!

Evangélium után

A mai evangéliumi szakaszban azok az emberek keresték az Úr Jézust, akik jóformán még le sem nyelték a csodálatosan megszaportott kenyeret. Íze még ott volt a szájukban. De már újból ott vannak Jézusnál. Viszont minden biztonnal nem az ingyenétkezés, nem az újbóli jóllakatás vágya, a testi éhségük csillapítása vitte őket Jézushoz, hanem

egy másfajta, lelkük Jézus tanításával töltekezni akaró vágya.

Mert, amint oly sokszor említjük, nemcsak kenyérrel él az ember. Nemcsak testi éhség van az emberben, hanem lelki is.

A csodálatos kenyérszaporítás élményében részesült embereknek szóló jézusi figyelmeztetés, hogy ne olyan eledelért fáradozzanak, amely megromlik, hanem olyanért, amely megmarad az örök életre, s melyet az Emberfia ad nektek, az e szavait ma hallóknak is szól. Igaz, nem betű szerinti értelemben, hanem átvitt, jézusi értelemben.

Úr Jézus ugyanis azért jött e földre, hogy az emberekben ne csak felébressze, a lelki kenyér: az igazság, a szeretet, a tiszta, büntelen élet utáni vágyat, hanem hogy ki is elégítse azt.

Isten ugyanis úgy teremtette az embert, hogy ne érje be az anyagi javakkal. Látjuk, milyen válságot okozott az a szemlélet, amely azt hirdeti, hogy az anyagi javaktól függ az emberek boldogsága. Több mint tévednek, akik azt vallják, hogy az alul képzett társadalmi rétegeknek pedig elég csak a kenyér és a cirkusz, na meg a koldusadomány, a szociális segély. A középosztályba tartozókat is ide akarják juttatni. Szolgasorsban, függőviszonyban élőkkel könnyebben lehet elérni céljukat, nemzeti öntudatától megfosztani egy népet. Ennek eléréséhez, az eszközökben nem válogatnak.

De nincs olyan rejtett dolog, mi ki ne tudódna, mondja az Írás, amelyre előbb vagy utóbb fény ne derülne. Sok gatzettük közül, hol az egyik, hol a másik derül ki. Előzetesbe kerülnek. Igaz, a többségüket fel-

mentik. De azért, mindig időszerűek Jézus szavai:

"Ne veszendőt ételért fáradozzatok, hanem olyanért, amely az örök életre megmarad." Kevéssel később még tovább ment, és nem betű szerinti értelemben, de kenyérnek, az élet Kenyerének nevezte magát. Nem olyannak, amelyre mindenféle finomságot szoktunk kenni, de kenyérnek.

Valóban vakmerő szavak ezek, de igazak. De hát mit akar mondani ezzel Jézus? Nem kétséges, az ember számára nagy értéket jelent egy másik ember. Helyesen írja a költő hitvesének: "*Az vagy nekem, mi testnek a kenyér.*"

A gyermekek számára, a szülei rájuk pazarolt áldozatos szeretete, a legdrágább kényér.

Az ajándékozás csúcsa, önmagunk elajándékozása. Legszebb példa erre a jegyesek oltár előtti, egymásnak örökre szóló odaajándékozása. A pap számára a jó Istennek egy életre történő odaajándékozása.

Aki ismeri Jézus életét, nem kételkedik az evangélista vallomásában, amely szerint szerette övéit, mindvégig szerette őket. Ezért érthető, ha Ő is a legtöbbet akarta nekünk adni. Nem csupán tanítását, csodáinak emlékezetét, kegyelmeinek kincsesládáját, hanem önmagát. Isteni tekintetével végigjárta az emberi történet keresztútját, és világosan látta, hogy a megváltás művét, az evangélium ügyét csak szeretettel, szeretetből fakadó lelkesedéssel lehet győzelemre vinni.

Ennek a szeretetnek azonban táplálékra van szüksége. Ez pedig nem más, mint Jézus velünk maradó szeretete az Eucharishtiában. Csak az eucharisztikus Jézussal kialakult

bensőséges kapcsolat adja meg azt az erőt, hogy az evangélium tanítása szerint alakítsuk életünket.

Gyakran megtörténik, hogy elcsüggedünk és kilátástalannak látjuk. a kereszténység s nemzetünk jövőjét. A démoni erők folytonosan támadják. Látszólag védtelenül állunk a támadások tüzeiben. Mégsem szabad elvesztenünk a reményt, mert a démoni erőkkel szembeni harcunkban mellettünk áll Isten oltalmazó kegyelme. Madách- csal:

*S tudni mégis, hogy felettünk
Pajzsul áll Isten kegyelme.*

Az Egyházban mindig voltak, vannak, és lesznek olyan férfiak és nők, akiket "megszáll" a Szentlélek, akiket megihlet Jézus szeretete. Számukra mindennapi kenyér Jézus tanítása és szeretete.

Itt is, ott is kigyúlnak a Szentlélek apró kis tüzei. Nem rajtunk, nem emberi erőfeszítéseinken múlik Jézus ügyének győzelme, hanem a velünk maradó szeretetén.

Lehet, hogy kevés a pap és a szerzetes, megfogyatkozott a gyakorló keresztények száma. Annak idején Jézusnak elég volt tizenkét apostol, hogy világosságát fölragyogtassák a pogány világban. Vajon miért? Mert, Pál apostol szavaival: *Krisztus szeretete sürget minket.* Ez a szeretet, a kiválasztott lelkekben ma is kigyújtja fényeit, szeretetét, a rideg világunkat melengető tüzeket.

Éhező világban élünk. Jézus ma is kínálja a nem romlandó, hanem örök életre megmaradó Élet kenyérét, önmagát. Minél többen elfogadjuk, annál szebb és boldogabb lesz az életünk.

Ámen

F. F.